

Συνέντευξη: Αλέξης Παπαδόπουλος

21/06/2011

Σας παρουσιάζω την αποκαλυπτική συνέντευξη που έδωσε ο πολύ γνωστός και καταξιωμένος ερευνητής, φωτογράφος και κινηματογραφιστής του βυθού Αλέξης Παπαδόπουλος, στον διαχειριστή της ιστοσελίδας coinsmania.gr και συγγραφέα Ιωάννη Μπαϊμπάκη. Η συνέντευξη δόθηκε τηλεφωνικά και έτσι είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω με αυτό τον θαυμάσιο άνθρωπο που παραμένει δραστήριος και ενθουσιώδης έχοντας την ικανότητα να μεταδίδει κινηματογραφικά θα έλεγα τις εμπειρίες του.

Ο δύτες – κινηματογραφιστής Αλέξης Παπαδόπουλος

[Ι.Μ.] Αγαπητέ κύριε Παπαδόπουλε, έχετε συμπληρώσει σχεδόν μισό αιώνα υποβρύχιας έρευνας και κινηματογράφησης του βυθού. Με πάνω από 8.500 ώρες καταδύσεων στην Ελλάδα, καθώς και σε άλλες χώρες, δικαίως τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σας χαρακτήρισαν ως τον Έλληνα Κουστώ. Πείτε μας κάποια πράγματα για εσάς. Τι σας έκανε να ασχοληθείτε με όλα αυτά; Η κόρη σας, Χριστίνα Παπαδοπούλου, σας συντρόφευσε από πολύ μικρή στις περισσότερες έρευνες σας. Είχατε τον φόβο μη της συμβεί οτιδήποτε;

[Α.Π.] Γεννήθηκα στην Αθήνα λίγο πριν ξεσπάσει ο πόλεμος του '40 και μεγάλωσα έχοντας υποστεί όλες τις στερήσεις που φέρνει ένας πόλεμος. Την τέχνη της φωτογραφίας την διδάχτηκα από τον πατέρα

μου που ήταν επαγγελματίας φωτογράφος. Παράλληλα είχα μεγάλη αγάπη για την θάλασσα. Με μάγευε ο βυθός, στο οποίο με διάφορες αυτοσχέδιες κατασκευές κατάφερνα να παραμένω και να τον παρατηρώ. Μεγαλώνοντας ασχολήθηκα επαγγελματικά με την υποβρύχια έρευνα και κινηματογράφηση και κατάφερα να γίνω γνωστός μέσα από το έργο μου. Έχω συμπληρώσει 8.500 ώρες υποβρύχιας εμπειρίας με κινηματογράφηση και φωτογράφιση του βυθού και έχω καταδυθεί όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε πολλές περιοχές της Μεσογείου, της Καραϊβικής και της Ερυθράς Θάλασσας. Μέχρι σήμερα έχω ολοκληρώσει αρκετές παραγωγές για την ελληνική κρατική τηλεόραση, πολλά υποβρύχια ντοκιμαντέρ και χιλιάδες υποβρύχια φωτογραφίες. Με έχουν εμπιστευτεί πολλές φορές για γυρίσματα υποβρυχίων σκηνών για τον κινηματογράφο και έχω συνεργαστεί με την Βρετανική, Ολλανδική, Αραβική τηλεόραση, καθώς επίσης και για παραγωγές της Αυστρίας, της Κύπρου και της Ελβετίας. Έχω πετύχει πολλές ανακαλύψεις αρχαίων ναυαγίων και γεωλογικών φαινομένων. Έχει ξεχωριστή σημασία για εμένα η έρευνα που έκανα στα απομεινάρια της ναυμαχίας του Ναυαρίνου στην Πύλο. Έχω κάνει μια μεγάλη μελέτη για την μόλυνση του Σαρωνικού Κόλπου και η μεγαλύτερη επιτυχία της καριέρας μου πιστεύω ότι είναι η ανακάλυψη της βυθισμένης αρχαίας πόλης Ελίκης στον Κορινθιακό Κόλπο. Η κόρη μου η Χριστίνα έκανε πολύ μικρή την πρώτη της κατάδυση, σε ένα νησάκι όπου υπάρχει ένα σύγχρονο ναυάγιο το οποίο μετέφερε τσιμέντα. Ένοιωσα τέτοια σιγουριά για αυτήν που ποτέ δεν ανησύχησα, ακόμα και στα 47 μέτρα που χειριζόταν το υποβρύχιο σκούτερ όταν κινηματογράφησα το βυθισμένο τροχόπλοιο, όπως φαίνετε και στο σχετικό φιλμ που τράβηξα.

**Στο κέντρο της φωτογραφίας βλέπεται τον Αλέξη Παπαδόπουλο και την κόρη του Χριστίνα
πλαισιωμένους από συνεργάτες του**

[Ι.Μ.] Μια από τις σημαντικότερες έρευνες σας ήταν αυτή για την ανακάλυψη της αρχαίας βυθισμένης πόλης Ελίκης. Πείτε μας για τις προσπάθειες που κάνατε και την εξέλιξη αυτής της υπόθεσης.

[Α.Π.] Είχα διαβάσει για την πόλη αυτή, η οποία σύμφωνα με τον Πausανία βυθίστηκε έπειτα από έναν πολύ δυνατό σεισμό το 373 π.Χ. και αποφάσισα να την αναζητήσω. Οι έρευνες μου διήρκησαν γύρω στα επτά χρόνια. Στην αρχή έκανα καταδύσεις στα ανοιχτά του ποταμού Σελινούντα, σε μια περιοχή όπου και άλλοι πριν από εμένα είχαν επικεντρώσει τις έρευνες τους (σας αποστέλλω την πλήρη λίστα των ονομάτων, μαζί φυσικά με το δικό μου, για να την αναρτήσετε). Όμως γρήγορα κατάλαβα ότι δεν βρίσκομαι στην σωστή περιοχή και έτσι συνέχισα τις έρευνες μου στην ευρύτερη περιοχή του Αίγιου. Κάποια στιγμή την προσοχή μου τράβηξε μια πελεκημένη πέτρα και τότε άρχισα να παρατηρώ ποιο προσεκτικά. Βέβαια δεν περίμενα να βρω μια χολιγουντιανή πόλη. Αυτά που βρήκα ήταν μια πεσμένη οροφή με κεραμίδια που το μήκος τους ήταν 1 μέτρο και το πλάτος τους 45 εκατοστά, βρήκα ακόμη έναν δρόμο πλάτους δύο μέτρων όπου διάφοροι όγκοι ορθώνονταν δεξιά και αριστερά του. Σε ένα τοίχο υπήρχε μια εντοιχισμένη τριγωνική πλάκα η οποία φαίνεται στο φιλμ που γύρισα. Ένα τετράγωνο βάθρο βρίσκεται στα 47 μετρά βάθος, είναι διαστάσεων περίπου επτά επί επτά μέτρα και προεξέχει του βυθού γύρω στα 4 μέτρα. Ακολουθούσε από πάνω του ένα μικρότερο βάθρο και στη μια του πλευρά που είναι προς το Αίγιο υπήρχαν σκαλοπάτια. Όχι συνηθισμένα σκαλοπάτια, αλλά σαν αυτά που βλέπουμε στα αρχαία θέατρα. Υπήρχαν πολλές πελεκημένες πέτρες εκεί, άμορφες μάζες, κάθετες επιφάνειες και πολλά κεραμικά.

ΕΛΙΚΗ Ασχολήθηκαν, ερεύνησαν κι έγραψαν
για τη χαμένη αυτή πόλη:

1. Το 1826 ο Γάλλος Φραγκίσκος Πουκεβέλ.
2. Ο Γερμανός Ερνέστος Κούρτιος, το 1851.
3. Ο Γερμανός Ιούλιος Σμιτ, το 1879.
4. Ο Έλληνας Σπύρος Παναγιωτόπουλος, το 1883
5. Ο Έλληνας Π. Κ. Ξυνόπουλος, το 1912.
6. Ο Γερμανός Παύλος Βέλτερς, το 1912.
7. Ο Γάλλος Μοντέσσυ ντε Μπαλλόρ, το 1924.
8. Ο Άγγλος Στάνλεϋ Κάσσον, το 1939.
9. Ο Ιταλός G. Κάρο, το 1948.
10. Ο Γάλλος Ροβέρτος Ντεμανζέλ, το 1950.
11. Ο Γερμανός Αλφρέδος Φίλιπσον, το 1950.
12. Ο Έλληνας Σπύρος Δοντάς, το 1952.
13. Ο Έλληνας Αρίστος Σταυρόπουλος, το 1954.
14. Ο Έλληνας Ν.Π. Μουτσόπουλος, το 1956.
15. Ο Έλληνας Σπυρίδων Μαρινάτος, το 1960.
16. Ο Έλληνας Γεώργιος Γεωργαλάς, το 1962.
17. Ο Έλληνας Νικ. Παπαχατζής, το 1967.
18. Ο Αμερικανός Χάρολντ Έτζερτον, το 1967.
19. Ο Γάλλος Ζακ Υβ Κουστώ, το 1967.
20. Ο Αλέξης Παπαδόπουλος ανακαλ. 1979.

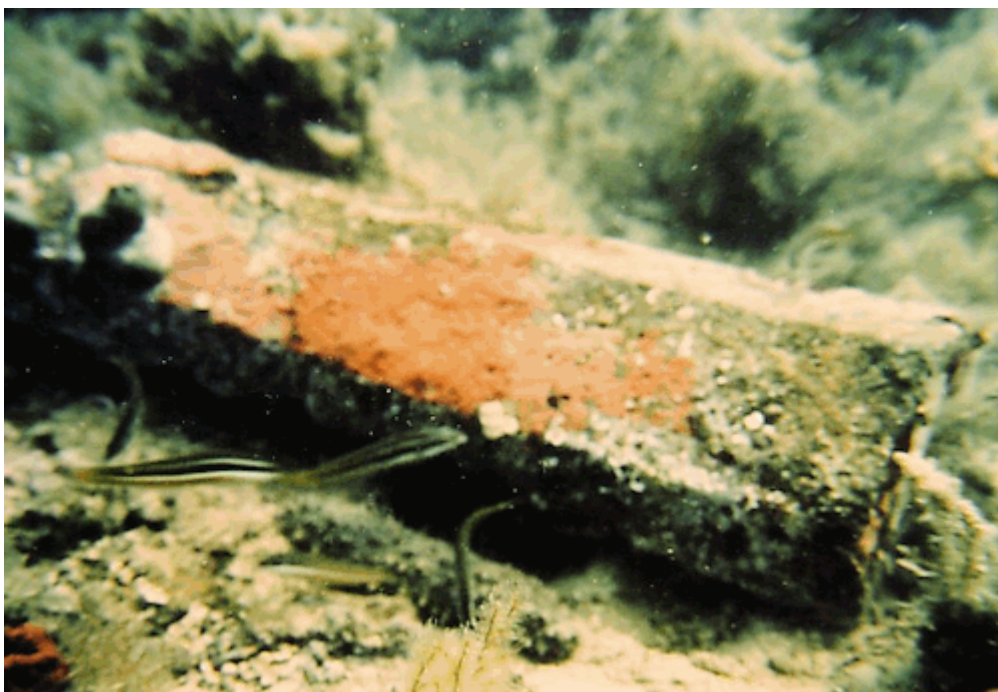
Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Πλεύση, τεύχος 7, Σεπτέμβριος 1984

Έπειτα από 300 ώρες καταδύσεων, σε βάθη από 30 έως 47 μέτρα περίπου, το φθινόπωρο του 1979, ανακαλύπτω επιτέλους την αρχαία πόλη Ελίκη. Τουλάχιστον αυτό έδειχναν τα στοιχεία που είχα στην διάθεση μου. Χρειάζεται μεγαλύτερη και ποιο οργανωμένη έρευνα για να είμαστε απολύτως βέβαιοι. Μην ξεχνάτε ότι η Ελίκη ήταν πρωτεύουσα της Αχαϊκής Συμπολιτείας, ήταν Δωδεκάπολις. Κανείς δεν αμφιβάλει μόλις δει το βίντεο ότι πρόκειται για μια βυθισμένη πόλη. Μια βυθισμένη πόλη τόσο κοντά στο Αίγιο!!! Ο Πausanίας μας βεβαιώνει ότι εκεί καταποντίστηκε η Ελίκη. Άλλη μια βεβαιότητα ότι πρόκειται για κάτι πολύ σημαντικό, είναι το ενδιαφέρον των ξένων αρχαιολόγων και η αδιαφορία των Ελλήνων.

Μάζεψα όλα τα διαθέσιμα στοιχεία που είχα, βίντεο, φωτογραφίες, χάρτες που σχεδίασα και τα κατέθεσα σε συμβολαιογράφο για να κατοχυρώσω την πατρότητα της ανακάλυψης, δηλώνοντας παράλληλα πως ότι έσοδα υπάρξουν από τα νόμιμα δικαιώματα μου θα τα παραχωρήσω στο παιδικό χωριό sos. Έστειλα πάρα πολλές επιστολές στο Υπουργείο Πολιτισμού αλλά εισέπραξα πλήρη αδιαφορία. Ο Δημήτριος Νιάνιας, που ήταν υπουργός τότε, σε μια κατ' ιδίαν συνομιλία μας μου είχε πει «μεγάλο το εύρημα σου, όμως δεν μπορούμε να πούμε ότι το βρήκε ένας ιδιώτης. Πρέπει να πούμε ότι το βρήκαμε εμείς και ότι εσύ το φωτογράφησες». Φυσικά αυτό δεν το δέχτηκα και αποχώρησα. Ο επόμενος Υπουργός που ανέλαβε μου είπε ακριβώς τα ίδια. Η επίσημη δήλωση του υπουργού στις εφημερίδες ήταν ότι τα ευρήματα ήταν σε λάθος περιοχή και άρα δεν πρόκειται για την Ελίκη. Εξάλλου, είπε, κεραμίδια υπάρχουν σε όλες τις θάλασσες!!! Συνέχισα να στέλνω επιστολές στην Μελίνα Μερκούρη χωρίς να λάβω καμία απάντηση. Αυτό που ζητούσα ήταν να μου δώσει ακρόαση δύο λεπτών και τριάντα δευτερολέπτων για να της περιγράψω έρευνες επτά ετών. Πλήρη αδιαφορία. Κάποια στιγμή μου έστειλε τον αδερφό της μαζί με κάτι άλλους στο γραφείο μου για να δουν την ταινία. Δεν τους άφησα να την πάρουν γιατί ήταν η μοναδική που είχα και έτσι πήγαμε στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου όπου την πρόβαλα για να την δουν. Εντυπωσιάστηκαν και μου είπαν ότι θα το ανακοινώσουν σύντομα, αλλά τελικά δεν έγινε τίποτε. Από τότε το θέμα πάγωσε.

Γενικά η ελληνική πολιτεία αντιμετωπίζει λίγο περίεργα τα πράγματα, ειδικά αν σκεφτείτε πως ότι σημαντικό έχει έρθει στα μουσεία μας από την θάλασσα ήταν από την καλή διάθεση ανθρώπων που εργάζονταν στην θάλασσα είτε ως ψαράδες, είτε ως σπογγαλιείς, είτε ως αυτοδύτες. Θυμάμαι όταν ανακάλυψα το πρώτο μου ναυάγιο το 1968 στην Σέριφο, ένα αρχαίο ναυάγιο το οποίο ήταν γεμάτο αμφορείς. Το θέαμα ήταν καθηλωτικό. Τους έβλεπες και ήταν παραταγμένοι στην σειρά σαν στρατιωτάκια. Αμέσως και με μεγάλο ενθουσιασμό πήγα και το ανέφερα στην Εφορεία Αρχαιοτήτων. Αφού

σημειώσανε το στίγμα μου είπαν, τώρα που ξέρουμε την περιοχή μην ξαναπλησιάσεις εκεί γιατί θα θεωρηθείς αρχαιοκάπηλος! Πραγματικά απίστευτη αντιμετώπιση. Έπειτα από λίγα χρόνια που ξαναέκανα κατάδυση στην ίδια περιοχή το ναυάγιο ήταν λεηλατημένο.

Ένα από τα κεραμίδια που εντοπίστηκαν στις έρευνες για την αρχαία Ελίκη

[Ι.Μ.] Πριν λίγες μέρες, καθώς αναζητούσα στο ιντερνέτ ορισμένες πληροφορίες, βρήκα κάποιο βίντεο σχετικά με την έρευνα που κάνατε στο πηγάδι του Σχοινιά και την αναφορά σας για τον θρύλο ύπαρξης ενός ποντισμένου θησαυρού από τους γερμανούς. Την επομένη ημέρα διάβασα την συνέντευξη που είχατε δώσει στο περιοδικό ΕΝΑ, τεύχος 19, της 07/05/1987 και την αναφορά σας για κάποιους κυρίους που σας είχαν πλησιάσει με έναν χάρτη και σας είχαν ζητήσει να ερευνήσετε το πηγάδι. Πείτε μας για αυτή την υπόθεση. Επίσης στο περιοδικό αναφέρατε ότι υπήρχε μια φραγμένη είσοδος που οδηγούσε προς το πηγάδι και ότι εκεί είδατε κάποια κιβώτια, ενώ στο βίντεο προχωρήσατε μέχρι το στόμιο του πηγαδιού. Λέτε τελικά να μετακίνησαν σε ανύποπτο χρόνο τον βράχο οι ενδιαφερόμενοι και να πήραν τον θησαυρό;

[Α.Π.] Η έρευνα στο πηγάδι του Σχοινιά ήταν αρκετά επικίνδυνη γιατί υπήρχαν στενά περάσματα και σε κάποια σημεία σηκώνονταν λάσπη που μας περιόριζε την ορατότητα. Ήταν καταπληκτικό το συναίσθημα να μπαίνεις από την θάλασσα και να βγαίνεις στο πηγάδι αντικρίζοντας τον ουρανό. Έκανα προσεκτική έρευνα και διαπίστωσα ότι δεν υπήρχε τίποτε κρυμμένο εκεί. Αυτά που γράφτηκαν για την φραγμένη είσοδο με τα κιβώτια πρέπει να ήταν φαντασίες του δημοσιογράφου για να δημιουργήσει εντυπώσεις. Αυτοί που με είχαν

πλησιάσει για να βουτήξω στο πηγάδι είχαν έναν χάρτη που δεν φαινόταν γνήσιος, αλλά σα να ήταν ένα σκαρίφημα που το είχαν αντιγράψει από μνήμης χωρίς πολλά πράγματα. Σε αυτό υπήρχε το σχέδιο μιας τρίαυνας. Όταν βούτηξα και σε βάθος 2.5 – 3 μέτρων, είδα έναν βράχο που είχε το σχήμα τρίαυνας και τότε σκέφτηκα ότι ίσως τελικά κάτι να υπάρχει εδώ. Όμως, όπως σας είπα, η υποθαλάσσια σπηλιά που οδηγούσε στο πηγάδι δεν είχε τίποτε. Μετά από 2 -3 χρόνια είχα πιάσει τυχαία κουβέντα με κάποιον γνωστό μου και αυτός με σύστησε σε κάποιον άλλο άνθρωπο ο οποίος είχε επίσης ένα σχέδιο πιο ολοκληρωμένο από το πρώτο που είχα δει, αλλά και αυτό έμοιαζε με αντίγραφο. Κοινό τους σημείο, η τρίαυνα. Δεν μπορώ να ξέρω αν τελικά υπήρξε απόκρυψη εκεί ή αν υπάρχει ακόμη. Στην έρευνα που έκανα στον βυθό της ευρύτερης περιοχής βρήκα διάφορα κουτιά από πολεμοφόδια, πράγμα που σημαίνει ότι υπήρχε δραστηριότητα κατά την περίοδο της κατοχής. Αυτό που πιστεύω είναι ότι ο βράχος στο βυθό που είχε το σχήμα τρίαυνας πρέπει να συνδέετε με τον θησαυρό, αν υποθέσουμε ότι έχει κάποια βάση αυτή η ιστορία.

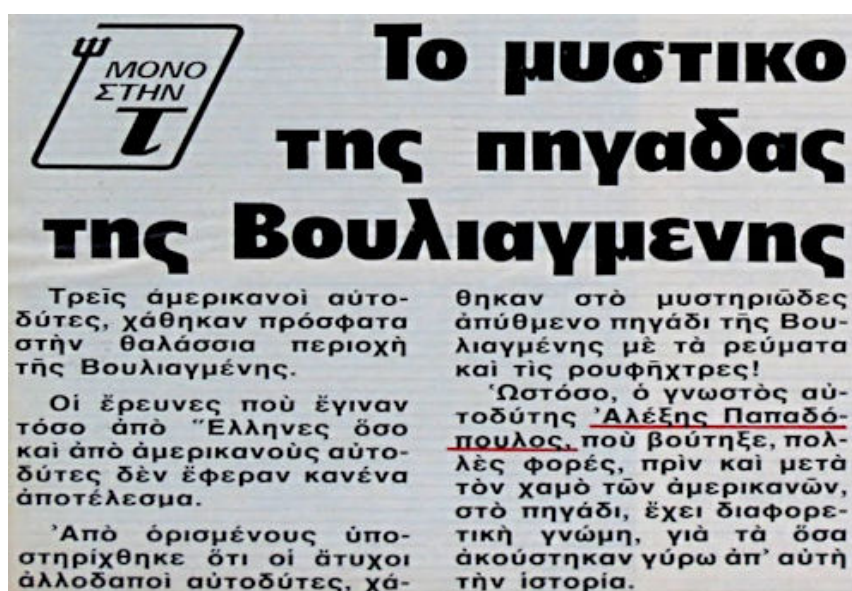

Ο Αλέξης Παπαδόπουλος με τον εξοπλισμό του

[I.M.] Το επόμενο βίντεο που είδα, ήταν αυτό με την κατάδυση σας στην λίμνη της Βουλιαγμένης. Ήταν απίστευτο το συναίσθημα που ένοιωσα την στιγμή που εντοπίσατε την βυθισμένη βάρκα με τα κιβώτια. Τελικά αποδείχτηκε ότι περιείχαν εκρηκτικά, ωστόσο η φήμη επιβεβαιώθηκε. Για την λίμνη της Βουλιαγμένης υπάρχουν πολλοί θρύλοι, μερικοί από τους οποίους φτάνουν μέχρι την υπερβολή. Ακούγονται ιστορίες για ποντισμένες ράβδους χρυσού από τους γερμανούς, μέχρι και για μυστικά πειράματα που έκαναν εκεί. Μιλήστε μας για όλα αυτά. Πείτε μας για το υποθαλάσσιο πηγάδι σε

κοντινή περιοχή, μέσα στο οποίο εντοπίσατε ένα φτυάρι. Τι μπορεί να γύρευε εκεί; Υπάρχει περίπτωση να ανήκε σε κάποιον επίδοξο θησαυροκυνηγό;

[Α.Π.] Πρώτα απ' όλα να ξεκαθαρίσουμε ότι στην βουλιαγμένη υπάρχουν δύο πηγάδια, γιατί ο κόσμος τα μπερδεύει τα πράγματα. Ένα είναι στην θαλάσσια περιοχή της Βουλιαγμένης, στον κόλπο του Βουτηχτή, μέσα στην θάλασσα και το άλλο είναι στην λίμνη της Βουλιαγμένης, μέσα στην λίμνη. Στο πρώτο πηγάδι, αυτό που βρίσκεται στην θάλασσα, ήταν το φτυάρι που βρήκα. Δεν μπορώ να αποκλείσω το ενδεχόμενο να σκέφτηκε κάποιος να σκάψει εκεί πιστεύοντας ότι υπάρχει κάποιος θησαυρός και να βούτηξε με το φτυάρι, αλλά πιθανότερο θεωρώ να το τράβηξε το ρεύμα γιατί βρήκαμε επίσης κουτάκια με αναψυκτικά και άλλα σκουπίδια. Το πηγάδι αυτό είναι ουσιαστικά μια ρουφήχτρα. Ξεκινά γύρω στα 8 μέτρα από την επιφάνεια, έχει διάμετρο περίπου 4 μέτρα και ο πάτος του φτάνει στα 20 μέτρα. Από εκεί ξεκινούν στα πλάγια δύο τρύπες από τις οποίες η μία συνεχίζει για λίγα μέτρα ενώ η άλλη είναι ανεξερεύνητη. Από την δεύτερη τρύπα ρουφάει νερό με ταχύτητα δύο κόμβων το οποίο κανείς δεν γνωρίζει που καταλήγει. Το συγκεκριμένο πηγάδι έγινε γνωστό λόγο της εξαφάνισης τριών αμερικανών που βούτηξαν σε αυτό τον Σεπτέμβρη του 1978 και έκτοτε χάθηκαν τα ίχνη τους. Είχα οριστεί επικεφαλής της έρευνας που ακολούθησε για τον εντοπισμό τους, αλλά δυστυχώς δεν κατορθώσαμε να τους βρούμε.

MONO ΣΤΗΝ Τ

Το μυστικό της πηγαδας της Βουλιαγμένης

Τρεις αμερικανοί αυτοδύτες, χάθηκαν πρόσφατα στην θαλάσσια περιοχή της Βουλιαγμένης.

Οι έρευνες που έγιναν τόσο από Έλληνες όσο και από αμερικανούς αυτοδύτες δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Από όρισμένους υποστηρίχθηκε ότι οι άτυχοι αλλοδαποί αυτοδύτες, χάθηκαν στο μυστηριώδες άπύθμενο πηγάδι της Βουλιαγμένης με τα ρεύματα και τις ρουφήχτρες!

Ωστόσο, ο γνωστός αυτοδύτης Αλέξης Παπαδόπουλος, που βούτηξε, πολλές φορές, πριν και μετά τον χαμό των αμερικανών, στο πηγάδι, έχει διαφορετική γνώμη, για τα όσα ακούστηκαν γύρω απ' αυτή την ιστορία.

Από άρθρο του περιοδικού Τρίαινα, Νοέμβριος 1978

Να μιλήσουμε τώρα για την λίμνη της Βουλιαγμένης. Για πρώτη φορά η λίμνη εξερευνήθηκε από εμένα και την ομάδα μου στις 11 Ιουνίου του 1978. Το βάθος της λίμνης κυμαίνεται μεταξύ 10 και 15 μέτρων και έχει έναν σχετικά ομαλό βυθό εκτός από ένα σημείο, εκεί

που γίνονται κατολισθήσεις από πάνω και απαγορεύεται στους κολυμβητές να πλησιάσουν. Σε εκείνο το σημείο, στον βυθό της λίμνης, ξεκινά ένα πηγάδι βάθους περίπου 9 μέτρων το οποίο οδηγεί σε ένα πέρασμα δύο μέτρων προς την πλευρά του βουνού και καταλήγει σε ένα καταπληκτικό σπήλαιο κάτω από το βουνό διαστάσεων περίπου 15 επί 50 μέτρων. Από την σπηλιά αυτή εισέρχεται αθρόα γλυκό νερό και γι' αυτό ο βυθός και τα τοιχώματα της είναι πεντακάθαρα σε αντίθεση με τον βυθό της λίμνης που είναι λασπώδης. Τα τοιχώματα της σπηλιάς έχουν μικρούς κρυστάλλους που λαμπιρίζουν και όταν ρίξεις το φως επάνω τους αυτό επιστρέφει εκτυφλωτικό και καταγάλανο. Το θέαμα είναι μοναδικό. Αν και το νερό στο σπήλαιο είναι γλυκό, το νερό της λίμνης είναι υφάλμυρο, πράγμα που σημαίνει ότι με κάποιο τρόπο ίσως εισχωρεί σε αυτό θαλασσινό νερό. Φυσικά είναι περίεργο να συμβαίνει κάτι τέτοιο μια και το επίπεδο της λίμνης είναι ψηλότερα από την επιφάνεια της θάλασσας κατά 52 εκατοστά. Κατά την διάρκεια της κατάδυσης μας πήραμε δείγματα και θερμοκρασίες νερού από διάφορα βάθη, κατόπιν αιτήματος μιας ομάδας φοιτητών της βιολογίας, καθώς και δείγματα της χλωρίδας και της πανίδας της λίμνης. Όλα αυτά ταξινομήθηκαν προσεκτικά, τοποθετήθηκαν ετικέτες και στάλθηκαν στον Δημόκριτο για αναλύσεις. Τα αποτελέσματα δεν έμαθα ποια ήταν. Πάντως ο βυθός της λίμνης έχει υψηλότερη θερμοκρασία από αυτή του νερού κατά τέσσερις βαθμούς. Αλώςτε καταλαβαίνει κανείς την διαφορά όταν ακουμπήσει το χέρι του στο βυθό. Λες και είναι κάτι σαν βραστήρας.

Η ομάδα έρευνας της Λίμνης Βουλιαγμένης: Αλέξης Παπαδόπουλος, Μάκης Μαυρομιχάλης, Γιώργος Δερβίσης, Βαγγέλης Σωτηρίου (Περιοδικό Υποβρύχιος Κόσμος, 06/1978)

Για την λίμνη έχουν ειπωθεί πολλά. Λέγεται ότι το βάθος της είναι αβυσσαλέο, μια φήμη την οποία κατέρριψα με την εξερεύνηση μου. Για μυστικά πειράματα των γερμανών που αναφέρει δεν έχω ακούσει τίποτε και ούτε διαπίστωσα κάτι που να συνηγορεί σε αυτό. Θα πρόκειται μάλλον για κάποια σύγχρονη νεομυθολογία. Για την βάρκα πράγματι υπήρχαν κάποιες μαρτυρίες. Όταν καταδυθήκαμε και εξερευνήσαμε τον βυθό, κάτω από έναν λοξό βράχο σε βάθος 10 μέτρων, ανακαλύψαμε μια μικρή τουμπαρισμένη βάρκα. Δίπλα της υπήρχαν τρία κιβώτια διαστάσεων 80x80x50 εκατοστά, γεμάτα εκρηκτικά από αγγλέζικο εργοστάσιο κατασκευής. Το πιθανότερο είναι να τα έριξαν στην λίμνη οι αγγέζοι στρατιώτες καθώς αποχωρούσαν. Τα εκρηκτικά παραλήφθηκαν από την χωροφυλακή Βουλιαγμένης και παραδόθηκαν σε πυροτεχνουργούς του στρατού. Κάτω από την λάσπη του βυθού της λίμνης μπορεί να κρύβονται πολλά πράγματα αλλά χρειάζεται να γίνει συντονισμένη έρευνα με ειδικά μηχανήματα για να διαπιστωθεί αυτό. Παλιοί κάτοικοι της περιοχής μας έλεγαν ότι γερμανοί αξιωματικοί πήγαν ένα βράδυ στην λίμνη με φορτηγό και έριξαν στο νερό πέντε ή έξι κιβώτια με ράβδους χρυσού, με σκοπό να τα κρύψουν και όταν επιστρέψουν στην Ελλάδα να τα ανασύρουν. Γενικά ακούγεται ότι στο βυθό της λίμνης υπάρχουν λάφυρα και στρατιωτικό υλικό που πέταξαν βιαστικά οι γερμανοί καθώς αποχωρούσαν. Όλα αυτά όμως μπορεί να μην είναι τίποτε περισσότερο από φήμες. Γεγονός είναι ότι από την 11^η Ιουνίου 1978 η λίμνη της Βουλιαγμένης απομυθοποιήθηκε.

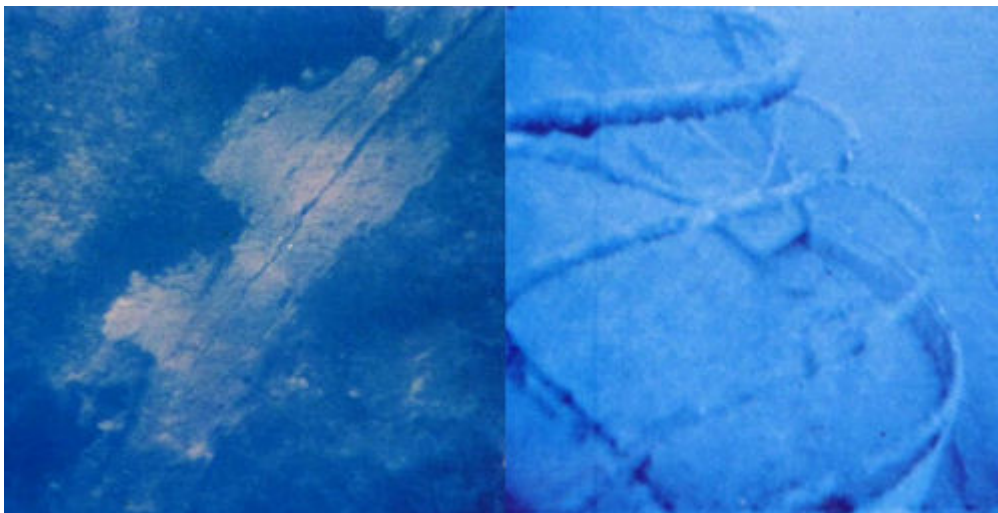
Εκρηκτικά όπως αυτό της εικόνας περιείχαν τα ξύλινα κιβώτια δίπλα στην βυθισμένη βάρκα
(πρώτη δημοσίευση της εικόνας στο coinsmania.gr)

[Ι.Μ.] Στον κόλπο του Ναυαρίνου (λιμάνι της Πύλου) έγινε μια καθοριστική για την πορεία της ελληνικής επανάστασης ναυμαχία. Στις 20/10/1827 οι δυνάμεις του τουρκοαιγυπτιακού στόλου, με συνολικό αριθμό 89 πλοίων, συγκρούστηκαν με τις συμμαχικές δυνάμεις που διέθεταν μόλις 27 πλοία. Ο εχθρικός στόλος καταστράφηκε ολοσχερώς. Γνωρίζουμε ότι ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος εκτός από εφόδια, μετέφερε και έναν θησαυρό σε κέρματα χρυσού και αργύρου αξίας 1.000.000 ισπανικών ταλίων. Λέγεται ακόμη ότι κουβαλούσαν πολύτιμους λίθους και λάφυρα από διάφορα κουρσέματα και λεηλασίες. Μόλις αποχώρησαν οι τουρκοαιγύπτιοι από την χώρα μας, ξεκίνησαν οι έρευνες για τον εντοπισμό των θησαυρών. Διάφοροι ενδιαφερόμενοι και εταιρίες, για πολλά χρόνια, εξασφάλιζαν άδειες και ανέστυραν ξυλεία, οβίδες, τηλεβόλα και χάλκινα καρφιά και τα εκμεταλλεύονταν εμπορικά. Ο θησαυρός όμως δεν βρέθηκε ποτέ.

Με αφορμή την βύθιση του δεξαμενόπλοιου «Αϊρίν Σερενέϊτ», στις 23/02/1980, στην περιοχή που είχε γίνει η ιστορική ναυμαχία, καταδυθήκατε στα νερά του κόλπου της Πύλου και μάλιστα ελάχιστες ώρες μετά το ατύχημα. Τι ακριβώς συνέβη και βυθίστηκε το πλοίο; Πιστεύεται ότι το ναυάγιο αυτό διατάραξε τον βυθό με τέτοιο τρόπο ώστε να καλυφθούν ακόμη περισσότερο με λάσπη τα ιστορικά ναυάγια; Σε κάποια συνέντευξη σας αναφέρατε ότι το δεξαμενόπλοιο κάθισε κατά την βύθιση του επάνω στην τουρκική ναυαρχίδα. Αυτό το πλοίο, καθώς και τη ναυαρχίδα των Αιγυπτίων, είναι που αναζητούσαν όλοι οι θησαυροκυνηγοί για να πάρουν τους θησαυρούς που είχαν στα αμπάρια τους. Κάτι που δεν στάθηκε δυνατό να πετύχουν. Τι σας κάνει να πιστεύεται ότι το πλοίο στο οποίο κάθισε το δεξαμενόπλοιο ήταν τελικά η τουρκική ναυαρχίδα;

[Α.Π.] Το «Αϊρίν Σερενέϊτ» ήταν ένα τεράστιο τάνκερ 110.000 τόνων, 300 μέτρων μήκους και 47 μέτρων πλάτους. Πήρε φωτιά έπειτα από έκρηξη τον Φεβρουάριο του 1980, ενώ βρισκόταν μέσα στο λιμάνι της Πύλου και μέσα σε μερικές ώρες βυθίστηκε. Δύο άνθρωποι έχασαν την ζωή τους. Με ειδοποίησαν να πάω στην Πύλο για να κάνω μια υποβρύχια πραγματογνωμοσύνη. Έφτασα στις 8 το πρωί. Δύο ώρες νωρίτερα είχε βυθιστεί το τάνκερ. Το πλοίο είχε κάτσει κανονικά στον βυθό σε βάθος 47 μέτρων. Έμεινα στην περιοχή της Πύλου 3 μέρες και έκανα 6 καταδύσεις, πρωί – απόγευμα. Η εικόνα προκαλούσε δέος. Όλοι οι χώροι της γέφυρας ήταν λιωμένοι σαν κερί από τις τρομερές θερμοκρασίες που είχαν αναπτυχθεί. Διαπίστωσα ότι οι εκρήξεις είχαν γίνει σε κάποιες δεξαμενές και των δύο πλευρών και το ωστικό κύμα ήταν από μέσα προς τα έξω. Η 32 χιλιοστών λαμαρίνα είχε ανοίξει σαν κονσερβοκούτι. Απόρησα πως το πλοίο δεν κόπηκε στην μέση. Για να μην τα πολύλογο έπειτα από ενάμιση χρόνο με κάλεσε η ασφαλιστική «West of England» να κινηματογραφήσω εκ νέου το

ναυάγιο. Αυτή τη φορά έμεινα 23 μέρες και έκανα 26 καταδύσεις, μια το πρωί και μια το απόγευμα. Κάθε βουτιά μου για αυτή την υπόθεση ήταν πραγματικά ακριβοπληρωμένη. Η ασφαλιστική προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν ήταν ατύχημα η φωτιά.

Αριστερά φαίνονται λείψανα της ναυμαχίας του Ναυαρίνο και δεξιά υπολείμματα της ναυμαχίας πλάι στο τεράστιο τάνκερ, από το περιοδικό Θάλασσα & Γιώτικ, Φεβρουάριος 1981

Με αφορμή αυτό το ναυάγιο είχα την τύχη να ξαναδώ τα απομεινάρια των τουρκικών πλοίων που βυθίστηκαν κατά την διάρκεια της Ναυμαχίας του Ναυαρίνο. Κάτω από το σύγχρονο κουφάρι είδα τεράστια κομμάτια ξύλου και απίθανα πράγματα που υπήρχαν τριγύρω. Στοιβαγμένες οβίδες κανονιών σε μορφή πυραμίδας, άλμπουρα, το θέαμα ήταν φανταστικό. Υπήρχε και μια τεράστια τούμπα σαν βουνό. Λόγο της θέσης του ναυαγίου στο πιο βαθύ σημείο, είμαι βέβαιος ότι αυτό έκατσε πάνω στο κουφάρι της τουρκικής ναυαρχίδας. Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι κάτω από την τούμπα βρίσκεται το πλοίο με τους αμύθητους θησαυρούς που αναφέρουν τα ιστορικά βιβλία. Η ελληνική πολιτεία έχει αδιαφορήσει πλήρως για τα ναυάγια που βρίσκονται στον βυθό του λιμανιού, τα οποία θα έπρεπε να αξιοποιήσει για να αναδείξει την περιοχή αποκομίζοντας μεγάλα οικονομικά οφέλη από τον τουρισμό. Κάθε φορά που έκανα μια έρευνα συνομιλούσα με τους ντόπιους συγκεντρώνοντας διάφορες μαρτυρίες. Αυτό που μου είπαν κάποιοι ψαράδες της Πύλου ήταν ότι ακόμη και οι γερμανοί, την περίοδο της κατοχής, χρησιμοποιούσαν με εντολή του Χίτλερ πλωτές δέσμες για να μην ρίξουν άγκυρες τα πλοία τους και κάνουν ζημιά στα ιστορικά ναυάγια που βρίσκονταν εκεί. Αντίθετα οι δικοί μας δεν σεβάστηκαν τίποτε επιτρέποντας στα καράβια να ρίχνουν άγκυρες πολλών τόνων και να καταστρέφουν ότι υπάρχει στον βυθό.

Έχω στα χέρια μου το συμβόλαιο που έκανε με το ελληνικό δημόσιο κάποιος Μίνωας Κυπριάδης, στα 1907, όπου του έδινε την άδεια εκμετάλλευσης των ναυαγίων της Πύλου. Ο Κυπριάδης έβαζε δύτες

να σπάνε τα ναυάγια με εκρηκτικά και τα πωλούσε σαν ξυλεία. Αυτή η δουλειά γινόταν μέχρι το 1927. Είδα με τα μάτια μου στην Πύλο παλιά σπίτια να έχουν για κεντρικό δοκάρι στα κεραμίδια τους άλμπουρο πλοίου! Εκείνα τα πρώτα χρόνια που λεηλατούσαν οι επιτήδριοι τα συγκεκριμένα ναυάγια τα καταδυτικά μέσα δεν είχαν καμιά σχέση με τα σημερινά. Το βάθος των 47 μέτρων τότε, εκεί που περιμένει η τουρκική ναυαρχίδα να εξερευνηθεί, ήταν σχεδόν απαγορευτικό. Το πλοίο βυθίστηκε μαζί με όλους τους θησαυρούς που είχε συγκεντρώσει ο Ιμπραήμ Πασάς από την λεηλασία της Πελοποννήσου. Δεν άφησε φλουρί για φλουρί στις κοπέλες και στα σπιτικά. Δύο ήμερες πριν πληρωθούν οι 6000 και πλέον μισθοφόροι του, όχι με τσεκ, ούτε με χαρτονόμισμα, αλλά με χρυσό και ασήμι, βυθίστηκε!!!

Εικόνα από τα ιστορικά ναυάγια στο κόλπο της Πύλου

Το 1977, τρία χρόνια πριν από το ναυάγιο του «Αϊρίν Σερενέϊτ», με αφορμή την επέτειο των 150 χρόνων από τη ναυμαχία του Ναυαρίνο, μου ζήτησε η ΕΡΤ να κατέβω και να κινηματογραφήσω τα λείψανα των πλοίων. Ενώ είχαμε την σχετική άδεια και ήμασταν έτοιμοι να βουτήξουμε, με το άλλο συνεργείο που θα έκανε τα εξωτερικά γυρίσματα στημένο στην στεριά για να πάρει διάφορα πλάνα, εμφανίστηκε το λιμενικό και μας σταμάτησε μέχρι να έρθει ο τοπικός έφορος αρχαιοτήτων. Ήθελαν να κάνουν ένα διαλυτήριο πλοίων στην περιοχή και χρειαζόταν η υπογραφή του εφόρου αρχαιοτήτων για να προχωρήσουν, έτσι συνάντησα απροθυμία στο να μου επιτραπεί να κατέβω στον βυθό και να αποδείξω ότι υπάρχουν ακόμη εκεί τα κουφάρια της ιστορικής ναυμαχίας. Μόλις κατέβηκα τράβηξα τα πάντα και τα έδωσα στην ΕΡΤ για να τα

προβάλει. Για αυτή μου την πράξη έφαγα ένα απίστευτο κυνηγητό, μέχρι που κόντεψα να χάσω την δουλειά μου. Δεν μου έδιναν άδεια να βουτήξω για να κινηματογραφήσω ακόμη και σε λιμάνια. Άξιζε όμως τον κόπο γιατί απέτρεψα την δημιουργία του διαλυτηρίου. Ακόμη και τώρα, μετά από τόση αδιαφορία από την επίσημη πολιτεία, είμαι στην διάθεση τους να τους πω τι κρύβει ο βυθός του Ναβαρίνου.

Ο Αλέξης Παπαδόπουλος με την κόρη του Χριστίνα και συνεργάτες του

[Ι.Μ.] Πείτε μας μερικούς από τους θρύλους που γνωρίζετε για ποντισμένους θησαυρούς στις ελληνικές θάλασσες. Η άποψη ότι στα αμπάρια του «Βρετανικού» που βυθίστηκε στο στενό της Κέας στα 1916, βρίσκονται μεγάλες ποσότητες χρυσού, θεωρείτε ότι έχει κάποια βάση;

[Α.Π.] Για τον Βρετανικό δεν πιστεύω ότι μετέφερε χρυσάφι. Το πλοίο το χρησιμοποιούσαν ως πλωτό νοσοκομείο. Όλα αυτά τα χρόνια που έκανα καταδύσεις άκουσα πάρα πολλές ιστορίες για χρυσοφόρα ναυάγια. Στον Άγιο Κωνσταντίνο, κοντά στα Καμένα Βούρλα, σε απόσταση δύο μιλίων από την ακτή υπάρχουν τα ναυάγια δύο γερμανικών τσιμεντόπλοιων, 30 – 40 μέτρων το καθένα. Τα έχω ερευνήσει και κινηματογραφήσει δυο φορές. Τα πλοία αυτά λέγεται ότι είχαν ξεκινήσει από την Θεσσαλονίκη με προορισμό τον Πειραιά και στο σημείο εκείνο δέχτηκαν βομβαρδισμό από αγγλικά αεροπλάνα και βυθίστηκαν. Ακούστηκε ότι μετέφεραν τα λάφυρα των εβραίων της Θεσσαλονίκης.

Στον Σαρωνικό, κοντά στην παραλία του Καλαμακίου, ένα μίλι σε ευθεία από το σημείο που τελειώνει η λεωφόρος Αλίου και ενώνεται με την Παραλιακή, βρίσκεται βυθισμένο στα 53 μέτρα περίπου ένα γερμανικό μεταγωγικό αεροπλάνο. Είναι κλεισμένο ερμητικά και λένε ότι κάποιοι ερασιτέχνες δύτες που επεχείρησαν να ανοίξουν τις πόρτες του, δεν τα κατάφεραν. Με τα μέσα που υπάρχουν σήμερα θα μπορούσαμε να σηκώσουμε όλο το αεροπλάνο με έναν πλωτό γερανό σε μια μόνο ημέρα. Το αεροπλάνο αυτό έπειτα από τόσα χρόνια δεν έχει οικονομικό ενδιαφέρον (να πάει για σκράπ), έχει όμως ιστορικό ενδιαφέρον.

Στην Σέριφο, στον κόλπο Τσιλιπάκη, σε βάθος 40 περίπου μέτρων, βρίσκονται βυθισμένα 7 με 8 καΐκια. Οι ντόπιοι γνωρίζουν την ιστορία. Τα είχαν φορτώσει με διάφορα τιμαλφή οι πλούσιες οικογένειες του νησιού, με σκοπό να πάνε να τα κρύψουν σε κάποιο ξερονήσι των Κυκλάδων. Την ώρα που ετοιμάζονταν να αποπλεύσουν τους επιτέθηκαν τα γερμανικά στούκας και τα βύθισαν. Από τότε πολλοί έχουν βουτήξει για να βρουν τα καΐκια με τους θησαυρούς. Στην δική μου ερέυνα πάντως με υποβρύχιο σκούτερ στο Τσιλιπάκη δεν βρέθηκε ούτε ίχνος από καΐκι.

Τον χειμώνα του 1944 απέπλευσε ένα καΐκι από την Κάρυστο της Ευβοίας σε μια προσπάθεια να περάσει το Κάβο Ντόρο και να πάει στη Χίο. Λένε ότι το καΐκι ήταν φορτωμένο με κιβώτια γεμάτα με χρυσές λίρες από κάποια κλοπή. Η θαλασσοταραχή ήταν μεγάλη και καθώς το καΐκι αγωνιζόταν να φτάσει στα παράλια της Άνδρου για να βρει απάγκιο, αναποδογύρισε από τα τεράστια κύματα και βούλιαξε. Η θέση του ναυαγίου, αν δεν το παρέσυραν τα ισχυρά ρεύματα του ακρωτηρίου, πρέπει να βρίσκεται ενάμισι μίλι δυτικά από τον φάρο της Φάσας. Όμως σε εκείνη την περιοχή τα νερά είναι πολύ επικίνδυνα.

Τέλος να σας αναφέρω για το τροχόπλοιο που κινηματογράφησα το 1988 μαζί με την κόρη μου Χριστίνα στην Τζια, δυτικά από το λιμάνι της Κορησιάς, στην ξέρα του Κούνδουρου. Βρίσκεται σε βάθος 45 μέτρων, κομμένο στην μέση. Δεν έχει έλικες αλλά δύο τεράστιους πλευρικούς τροχούς. Το πλοίο μετέφερε επιβάτες και εμπορεύματα. Πριν ένα χρόνο περίπου κάποιοι έβγαλαν τον έναν τροχό και είπαν ότι ανακάλυψαν το τροχόπλοιο. Αυτό δηλαδή που είχα δήσει εγώ το 1988 μέσω της ΕΡΤ. Μα καλά, αναρωτιέμαι, δεν μελετούν τα παλιά δημοσιεύματα; Το τροχόπλοιο έγινε γνωστό αμέσως γιατί εκείνα τα χρόνια είχαμε μόνο την ΕΡΤ και την ΥΕΝΕΔ και όλος ο κόσμος παρακολουθούσε αυτά τα δύο κανάλια.

Ο τεράστιος τροχός του τροχόπλοιου που εντόπισε ο Αλέξης Παπαδόπουλος στην Τζια

[Ι.Μ.] Ο Κουστώ είχε κάνει εκτεταμένες έρευνες στην χώρα μας. Ακολούθησε ο μαθητής του Φαλκώ και αργότερα ο πολύ γνωστός και ανεπιθύμητος σε μια μερίδα της επιστημονικής κοινότητας, Μπάλαρντ. Τόσο ο Κουστώ, όσο και ο Μπάλαρντ, εξυπηρετούσαν τις μυστικές υπηρεσίες των χωρών τους και αναλάμβαναν ειδικές αποστολές. Θα μπορούσε η δράση τους να σχετίζεται με τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας μας, όπως η έρευνα για πετρέλαιο στο Αιγαίο, καθώς και με τον εντοπισμό βυθισμένων θησαυρών για λογαριασμό τρίτων;

[Α.Π.] Ο Κουστώ ήταν πολύ σημαντική μορφή, φανταστείτε τον ως τον πρώτο άνθρωπο που έκανε τέτοιου τύπου καταδύσεις. Δεν γνωρίζω αυτά που λέτε, όμως όταν κάποιος έχει την δυνατότητα να κάνει καταδύσεις εν λευκώ, όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά. Ποιος θα μπορούσε να τον ακολουθήσει στον βυθό εκείνα τα πρώτα χρόνια για να τον εποπτεύσει; Δεν πιστεύω ότι είχε την δυνατότητα να κάνει έρευνες για πετρέλαιο, όμως οι ελληνικοί βυθοί είναι γεμάτοι με θησαυρούς και οι πειρασμοί είναι μεγάλοι. Ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται. Ο Μπάλαρντ είναι κάπως πιο σύγχρονος, συνεπώς τα πράγματα τώρα είναι διαφορετικά.

Αριστερά της φωτογραφίας φαίνεται ο Αλέξης Παπαδόπουλος, δεξιά η κόρη του Χριστίνα και στο κέντρο οι συνεργάτες του

[Ι.Μ.] Αφού σας ευχαριστήσω για την συνέντευξη που μας παραχωρήσατε, θα σας ζητήσω να δώσετε ορισμένες συμβουλές στους επίδοξους και άπειρους νέους δύτες, που, αγνοώντας ενδεχομένως τους κινδύνους που κρύβει η θάλασσα, βουτούν προσπαθώντας να εντοπίσουν θησαυρούς για τους οποίους κάπου άκουσαν την ύπαρξη τους.

[Α.Π.] Υπάρχουν πάρα πολλές σχολές καταδύσεων σήμερα που μπορούν να διδάξουν στον καθένα τα βασικά πράγματα, τα οποία δεν είναι πολλά, πρέπει όμως να τηρηθούν. Το δύσκολο δεν είναι να κατέβεις, το δύσκολο είναι να ανέβεις, να βγεις επάνω στην επιφάνεια. Δεν υπάρχει λόγος να αγγίζουμε τα όρια χάριν γούστου. Ποτέ δεν πρέπει να κατεβαίνει κάποιος μόνος του, ενώ επάνω στην επιφάνεια είναι απαραίτητο να βρίσκονται και άλλοι για βοήθεια. Ειδικά στα μεγάλα βάθη τα πράγματα είναι παράξενα. Όταν κάναμε καταδύσεις στην Πύλο, στα 45 μέτρα, βγαίνει ένας από την ομάδα μου και λέει στους άγγλους ότι το όνομα του караβιού δεν είναι «Αϊρίν Σερενέϊτ» αλλά άλλο. Οι ξένοι αναστατώθηκαν. Ποιο είναι το όνομα; Δεν θυμόταν να τους πει. Γίναμε ρεζίλι. Κατεβαίνει ένας άλλος να το δει και ανεβαίνει επάνω σαν χαζός, το είχε ξεχάσει. Κατέβηκα και εγώ, τα ίδια. Οι ξένοι μας είπαν, δεν ξέρετε τι συμβαίνει; Σε αυτό το βάθος η μνήμη δεν καταγράφει σωστά! Τελικά το όνομα που φαινόταν ήταν αυτό που του είχε δοθεί αρχικά στο ναυπηγείο, ΑΛΤΖΗΜΠΑΡΑΝ.

ΣΧΕΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ:

Αρδ. Πρωτ 1725 ----- ΕΠΕΙΓΟΝ
Ημερομ. 15.3.82

PHOTO - CINE - TV - UNDERWATER - "ALEXIS,"
ALEXIS PAPADOPOULOS
HALKOKONDILI 9, ATHENS 141, GREECE, TEL. 3630.300, TELEX: 214648

P - C - TV - U/W

Έν Αθήναις τῇ 15ῃ Μαρτίου 1982

Πρὸς τὴν Κα Μελίνα Μερκούρη Ὑπουργὸ Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν.

Παρακαλῶ, ὀρίσατέ μου συνάντηση διαρκείας 2 λεπτῶν καὶ 30 δευτερολέπτων,
διὰ να σᾶς ανακοινώσω ἀνακάλυψη, ἑπταετοῦς ἐρεῦνης μου.

Πρόκειται γιὰ τὴν πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν καὶ παγκοσμίως ἀρχαιολογικοῦ
ἐνδιαφέροντος χαμένη πόλη ΕΛΙΚΗ.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ - ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
Αρ. Πρωτ 1725
Ημερομηνία 15-3-82

Έν ἀναμονῇ διατελῶν
Αλέξης Παπαδόπουλος
Ἐρευνητὴς κινηματογραφιστὴς βυθοῦ.

Το έγγραφο ντοκουμέντο που έστειλε ο Αλέξης Παπαδόπουλος στην Υπουργό Πολιτισμού Μελίνα Μερκούρη, ζητώντας της ακρόαση 2.5 λεπτών για να της μιλήσει για την ανακάλυψη της αρχαίας Ελίκης (πρώτη δημοσίευση του εγγράφου στο coinsmania.gr)

ΔΡΧ 25

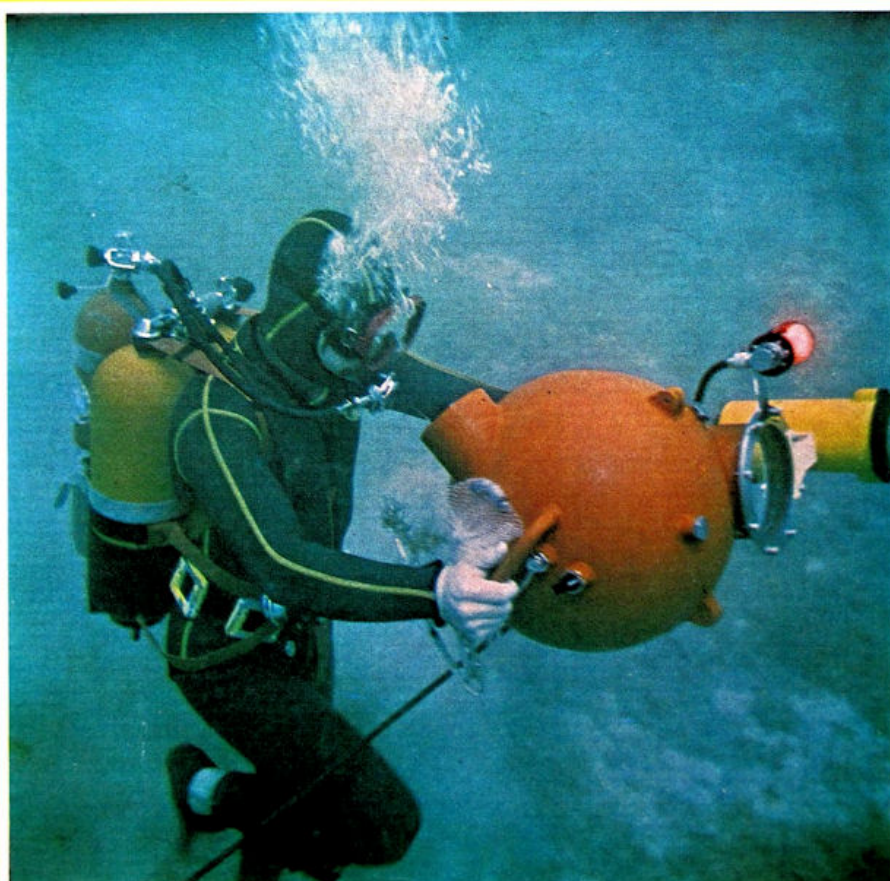
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1977. ΕΤΟΣ 6ον. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 65

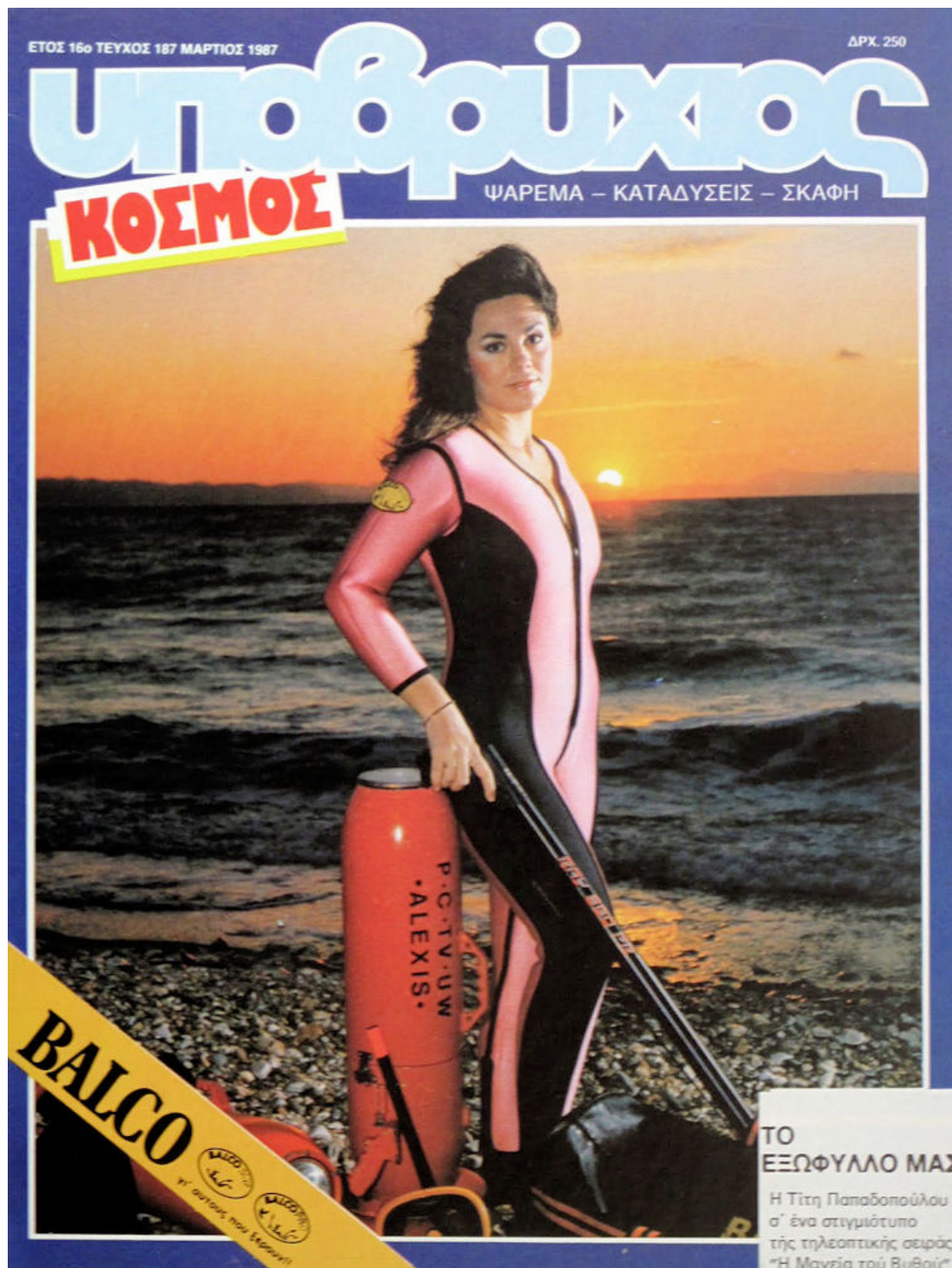
ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΨΑΡΟΤΟΥΦΕΚΟ
ΝΑΥΑΓΙΑ
ΚΑΤΑΔΥΣΕΙΣ
ΣΚΑΦΗ ΑΝΑΨΥΧΗΣ
ΚΙΝΗΤΗΡΕΣ
ΚΟΧΥΛΙΑ — ΕΝΥΔΡΕΙΑ
ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ὁ Κουστὼ τῆς Ἑλλάδος

Το εξώφυλλο του περιοδικού Υποβρύχιος Κόσμος όπου χαρακτηρίζει τον Αλέξη Παπαδόπουλο ως
τον Έλληνα Κουστῶ

Η Χριστίνα Παπαδοπούλου στο εξώφυλλο του περιοδικού Υποβρύχιος Κόσμος, σε ένα στιγμιότυπο της τηλεοπτικής σειράς «Η μαγεία του βυθού»

Σχετικοί σύνδεσμοι:

Το προσωπικό μπλοκ του Αλέξη Παπαδόπουλου:

<http://oudeterapleustotita.blogspot.com/>